

REVELAREA DREPTĂȚII LUI DUMNEZEU

Epistola apostolului Pavel către biserica din Roma primului secol a jucat un rol crucial ca și catalist al reformei și înnoirii de-a lungul istoriei bisericii creștine; a schimbat, în mod dramatic, viețile oamenilor precum Augustin și Martin Luter. Ea este cea mai completă expunere scrisă vreodată a evangheliei, enunțând clar nevoia și oferta universală a mântuirii. În plus, ea mai include și învățăturile lui Pavel despre ineficiența efortului propriu și despre oferta divină în vederea trăirii victorioase.

SCURTĂ PRIVIRE DE ANSAMBLU Romani conține cea mai formală și sistematică dezvoltare a gândirii lui Pavel. Preocuparea lui principală de-a lungul întregii epistole este mântuirea: dreptatea care vine ca darul fără plată al lui Dumnezeu și care este primită doar prin credință.

Scrisoarea poate fi împărțită în mare în două părți: o secțiune predominant doctrinară (credeuri sau principii) în capitolele 1-8 și o secțiune aplicativă mai practică în capitolele 12-16. Între cele două secțiuni, în capitolele 9-11, se află o reflectare detaliată a locului pe care îl ocupă Israel în istoria mântuirii.

ÎN SPATELE CORTINEI Toți teologii cred că Pavel este autorul cărții Romani. Epistola poartă numele lui Pavel ca autor și întregul tratat poartă semnul teologiei, inteligenței și stilului lui. Este de la sine înțeles că Pavel era beneficiarul revelației și inspirației divine în timp ce scria această operă literară.

În Romani 15:22-32, Pavel descrie circumstanțele în care se afla în timp ce scria scrisoarea. A încheiat cea de-a treia călătorie misionară care l-a purtat în Asia Mică și Grecia (54-58 AD). Își planifică să se întoarcă în Ierusalim pentru aduce ajutoarele strânse pentru creștinii evrei de acolo, după care speră să călătorească la Roma și de acolo în Spania.

La sfârșitul celor trei ani petrecuți în Efes, în timpul celei de-a treia lui călătorii misionare, Pavel a făcut o scrută vizită în Corint pentru a administra începuturile turbulente ale noii biserici de acolo. Este posibil ca Pavel să fi scris epistola către Romani în primăvara anului 56 sau 57 AD, în timpul celor trei luni petrecute acolo cu puțin înainte de a se îmbarca spre Ierusalim cu colecta de ajutoare.

Nu este foarte clar care să fie motivul pentru care Pavel scrie această epistolă. Cu un mic efort de detectiv, însă, se pot articula câteva motive plauzibile. Pavel scrie Romani unei biserici pe care nici n-a fondat-o și nici nu a vizitat-o până atunci. În vremea nașterii lui Isus, Roma avea o populație de aproape 50,000 de evrei. Aproape cu certitudine adunarea creștină a început cu această comunitate de evrei. Este posibil ca evreii care s-au întors în Roma după convertirea lor de la Rusalii să fi format nucleul bisericii. În anii 49 sau 50 AD împăratul Claudiu i-a izgonit pe toți evreii din Roma.

Demografia orașului s-a schimbat însă după moartea lui Claudiu, în anul 54 AD, odată cu anularea decretului de expulzare a evreilor. Întoarcerea credincioșilor evrei în Roma trebuie că a inaugurat o perioadă de încercări și ajustări în sânul bisericii. Scriind cu un an sau doi mai târziu, din capitolele 9-11 și 14-15 reiese clar că Pavel se adresează unei biserici compusă atât din evrei cât și dintre neamuri.

În prima parte a epistolei, Pavel susține că le scrie romanilor pentru a le oferi o relatare a evangheliei și pentru a întări biserica. Scrisoarea urma deci să îi pregătească pentru vizita lui. Este însă posibil ca motivul conceperii scrisorii să fie datorat unei preocupări mult mai profunde. E posibil ca Pavel să fi crezut că s-ar putea să nu mai vadă niciodată Roma. Obstacolele mari, în special opoziția compatrioților lui îi stăteau în cale. Având în vedere această posibilitate Pavel ar fi putut concepe epistola ca pe un testament personal. Dorința lui de a formula o declarație rațională scrisă a adevărului credincioșilor aflați în acel oraș important politic și amplasat strategic a păstrat pentru noi o capodoperă teologică cunoscută drept epistola către Romani.

GÂNDEȘTE-TE LA faptul că Pavel nu a fost martorul ocular al lucrării lui Isus, la fel ca și ceilalți apostoli. Apariția lui Isus și întâlnirea personală și directă cu El pe drumul Damascului i-a confirmat însă apostolia (Fapte 9:3-6). Pavel face referire la acest fapt atunci când scrie despre aparițiile lui Isus cel înviat în 1 Corinteni 15:7-10.

Alegerea unui bărbat sau a unei femei, de către Dumnezeu, poate surprinde ba chiar ofensa uneori pe aceia care au impresia că știu exact pe cine ar trebui El să aleagă și să folosească. Cu siguranță că nici unul dintre apostoli nu și-ar fi putut imagina că Isus Cristos va chema pe cel mai înverșunat dușman al bisericii pentru a fi cel mai înfocat apostol al Său. În realitate, multora dintre ei le-a fost greu chiar și să îl accepte pe Pavel ca simplu creștin (Fapte 9:26). Dumnezeu nu ne-a cerut însă să alegem în locul Lui. Și după cum a surprins biserica primară alegându-l pe Pavel, tot așa s-ar putea ca El să surprindă și biserica noastră contemporană în ce privește liderii pe care noi nu i-am alege.

TEMA PRINCIPALĂ Tema dominantă a epistolei către romani este „Puterea mântuitoare a lui Dumnezeu.” Decizia lui Pavel de a accentua puterea nu putea fi întâmplătoare deoarece Roma îi înțelegea bine semnificația. Când Pavel scrie această epistolă, Roma era conducătoarea supremă. Imperiul Roman controla cea mai mare parte a lumii cunoscute în acea vreme și adesea își exercita brutal autoritatea. Pavel susține că evanghelia lui Isus Cristos este puternică deși nu forțează și nici nu constrânge. Nu există nici un motiv pentru care ar trebui să ne fie rușine. Ba mai mult, deși este putere ea nu este puterea unui stat, ci a lui Dumnezeu. Ea singură este puterea mântuirii „*fiecăruia care crede*” (Romani 1:16). Atât evreii cât și neamurile găsesc în evanghelie acces la Dumnezeu, nu în baza realizărilor umane, ci în baza harului, harului lui Dumnezeu revărsat în dar tuturor celor care o acceptă prin credință. Dacă toți au acces la puterea mântuirii prin har, atunci toți au nevoie de har. Ca urmare, Pavel spune: „*toți au păcătuit și au pierdut gloria lui Dumnezeu*” (3:23).

Apostolul nu își lasă cititorii cu această diagnoză aparent pesimistă, ci mai degrabă cu cea mai realistă diagnoză a stării umane. În schimb, el continuă să îi încurajeze cu vestea bună a dragostei lui Dumnezeu, o dragoste atât mare încât ajunge la noi chiar și în starea de păcat și ostilitate față de El. Dumnezeu și-a exprimat iubirea pentru noi prin moartea pe cruce a preaiubitului Său Fiu. Cel drept a murit pentru cei nedrepti. Cel nevinovat a luat asupra Lui pedeapsa meritată de noi și a transferat asupra noastră nevinovăția Sa. El a murit pentru noi, împăcându-ne cu Dumnezeu. Suntem îndreptățiți, nu în urma atingerii unui anumit nivel de bunătate, ci prin harul Lui în ciuda păcatelor și rebeliunii noastre. Aceasta este semnificația harului de care putem avea parte atunci când ne sunem prin credință recunoscători lui Dumnezeu.

PERSONALIZEAZĂ lecția. Biblia este mai mult decât o înșiruire de cuvinte. Cuvântul lui Dumnezeu este este valuta forte a lui Dumnezeu însuși. Ea reprezintă perfect caracterul Lui. Acesta este motivul pentru care studierea epistolei către Romani are o astfel de putere transformatoare a vieții. În timp ce parcurgi acest curs, cere-i lui Dumnezeu să te ajute să citești nu numai cu mintea, ci și cu inima. Alege un domeniu sau două în care dorești transformare. Stai de vorbă cu Dumnezeu despre ele. În timp ce pregătești acest curs, fii pregătit să Îl vezi lucrând în aceste domenii.

RECAPITULARE: REVELAREA DREPTĂȚII LUI DUMNEZEU

1. În urma parcurgerii secțiunii de învățare și a comentariului, care crezi că e tema majoră a cărții Romani?
2. Ce te entuziasmează cel mai mult atunci când anticipezi acest studiu?